

◆ POEMUL IUBIRILOR TÂRZII ◆

Gavriil Stiharul

Frunze de cuvinte nearse de geruri
se zbat în priviri lipind gând de gând,
îmi vorbești deodată cu tristeți de ceruri
și ochii stelelor mai reci ca nicicând.

De cum m-ar arde asfințituri din care
vărsai atâta soare în toamne târzii,
ai oprit râsul, și golul lui mă doare -
emoție de seară, doar în cuvânt mai vii.

Clipele stau pe răsuflările noastre
ca pe valurile unui ocean ne'nceput -
cineva le cată-n adâncuri albastre,
dar oarbe plutesc spre țărm neștiut.